

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۱۷ جولای ۲۰۱۱

کارگران پارک صنعتی پلچرخ کابل از وضعیت بد اقتصادی رنج می برند

پارک صنعتی پلچرخ کابل یکی از مراکز بزرگ صنعتی کشور می باشد که در آن نزدیک به ۲۰ هزار کارگر در بیش از ۲۸۰ کارخانه خورد و بزرگ تولیدی مصروف کار اند که اکثریت این کارگران در وضعیت بد اقتصادی به سر می برند.

این کارگران مانند کارگران سایر نقاط کشور از امتیازات بیمه صحت، حق تقاعد، مسکن و نظایر آن به صورت عموم محروم می باشند.

یکی از موارد دیگری که در این کارخانه ها به آن کمترین توجه صورت گرفته است، مسأله بی تفاوتی کارخانه داران به شرایط ایمنی کارگران و یا استفاده از ابتدائی ترین وسایل تحفظی یا وقایوی مانند: ماسک، دستکش، عینک، لباس کار و غیره می باشند که اکثراً باعث واقعات ناگوار و حوادث دلخراش برای کارگران در این کارخانه ها می گردد.

این کارگران فاقد وسایل ترانسپورته بوده و همه روزه ناگزیر اند که هر صبح به عزم کار حرکت کنند تا به محل وظیفه برسند و به همین ترتیب بعد از ختم کار هم شب ها به خانه می رسند.

فرزندان این کارگران اکثراً وضع خوبی نداشته و به علت فقری که گریبانگیر این گونه خانواده ها می باشد، کودکان شان اکثراً از دسترسی به مکتب و آموزش دانش و سواد محروم بوده و به کارهای شاقه در نقاط مختلف شهر مصروف می باشند.

شماری از این کودکان که خانواده های شان در نقاط مرتفع و خانه های سرکوهی زندگی می کنند کارشان عمده تأمین آب مورد ضرورت و انتقال آن از نل های ساحات هموار به خانه هایشان می باشد.

این کودکان توانائی انتقال بیش از دو بشکه سه لیتره آب را در روز ندارند، زیرا از یکسو به آب نل یا آب آشامیدنی صحی دسترسی مشکل بوده و کودکان ناگزیر اند در کنار چاه های آب ساعتها منتظر نوبت بنشینند؛ از سوی دیگر فاصله ای را که طی می کنند خیلی زیاد می باشد.

کارگران پارکهای صنعتی با آنکه مزدی ندارند تا مخارج زندگی شانرا تأمین کنند، با انهم در این شهرک دچار دلهره بوده و فکر می کنند هر زمانی که مالکان کارخانه ها نیاز نداشته باشند، دست شان را از کار می گیرند. گل محمد یکن از کارگران "شرکت کمپل بافی پکتیا" در پارک صنعتی پلچرخ، که شرکت متذکره با واردات کمپل های چینی، ایرانی، ترکی و کشور های دیگر نتوانست رقابت کند و دچار ورشکستگی گردید، به خبر نگار نشریه زیار گفت:

"من در شرکت کمپل بافی پکتیا کار می کردم، با آنکه معاشم کم بود اما ازاینکه مصروف کار بودم، بازهم راضی بوده و چاره سازی می کردم. مالک فابریکه هر وقت به ما هوشدار می داد که فروشات ما کم است و مصرف ما را پوره نمی کند، ممکن شما را رخصت کنم. یک روز واقعاً همین طور شد و برای ما گفته شد که سر از فردا دروازه فابریکه بسته می شود و شما رخصت هستید."

به همین ترتیب کارگران زیادی هستند در تعدادی از کارخانه های دیگر که سرنوشت مشابه گل محمد را دارند. ده ها فابریکه چه در پارک صنعتی پلچرخ یا پارکهای صنعتی سایر شهر های افغانستان در اثر عدم توانائی رقابت با اجناس وارداتی و یا بناء به دلایل مختلف دیگر، ورشکسته شده و کارگران شان بیکار شدند.

اما بار این همه بدبختی ها که از اثر رقابت سرمایه داران و بیکارگی دولت در ایجاد اشتغال به وجود آمده، به دوش کارگران افتاده و این طبقه زحمتکش که جز نیروی کار خود، سرمایه دیگری برای ادامه زندگی ندارند، ناگزیر هستند بازهم به دنبال کار و فروش نیروی کار شان از یک شهر به شهر دیگر سرگردان باشند.